

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

nr. van 7 september 2026
in de zaak

In zake:

wonende te *

*

waar woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten

bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 14 mei 2026, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van “de hierna vermelde geantidateerde bestemmingsbeslissing van het departement Omgeving van de Vlaamse overheid, afdeling Dierenwelzijn, d.d. 17 april 2026 ontvangen op 21 april 2026 van het departement Omgeving van de Vlaamse overheid, afdeling Dierenwelzijn, waarbij beweerdelijk volgens de bestemmingsbeslissing beweerdelijk de katten die niet gevangen konden worden, waaronder de katten met chipnummer (eigen toevoeging van verzoeker en (eigen toevoeging van verzoeker , in toepassing van artikel 72, § 3, van de Vlaamse Codex Dierenwelzijn van 17/05/2024, volgens verzoeker ten onrechte in volle eigendom gegeven worden aan een erkend dierenasiel dat daarmee instemt na beweerde plaatselijke inbeslagname door de politie d.d. 20 februari 2026”.

Verzoeker vordert als voorlopige maatregel dat “het asiel waar Beau en Bandiet zouden verblijven een verbod wordt opgelegd om Beau en Bandiet gedurende de vernietigingsprocedure ter adoptie af te staan, minstens hen de beslissing tot schorsing mede te delen”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking van 26 mei 2026 werd de procedurekalender vastgesteld en werden de partijen opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 september 2026.

De nota met opmerkingen en het administratief dossier werden ingediend overeenkomstig de procedurekalender.

Eerste auditeur heeft een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ en over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 17 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Staatsraad heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker en advocaat , die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur heeft advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. In het arrest nr. van 11 mei 2026, waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is verworpen, worden de feiten als volgt, weergegeven:

“3.1. Op 20 februari 2026 doet de lokale politie – naar aanleiding van een melding – vaststellingen inzake overtredingen op het dierenwelzijn met betrekking tot een reeks katten aangetroffen in twee naast elkaar gelegen woningen die eigendom zijn van verzoeker.

3.2. Op 20 februari 2026 beslist de lokale politie om in toepassing van artikel 72, § 1, van de Vlaamse Codex Dierenwelzijn de volgende dieren bestuurlijk in beslag te nemen:

- de twee katten die op dat ogenblik konden worden gevangen;
- alle andere aanwezige katten die op dat ogenblik niet konden worden gevangen, waaronder twee katten aangetroffen in de woning op huisnummer

Dit is de tweede bestreden beslissing.

3.3. Op 24 februari 2026 gaat de lokale politie, vergezeld van onder meer een dierenarts-inspecteur, opnieuw ter plaatse om de achtergebleven katten te vangen. In totaal kunnen nog vijf katten worden gevangen.

3.4. Van de voormelde vaststellingen wordt een aanvankelijk proces-verbaal opgesteld, dat wordt afgesloten op 5 maart 2026.

3.5. Verzoeker doet afstand van de voormelde zeven in beslag genomen katten. Voor deze katten is een afzonderlijke bestemmingsbeslissing genomen, die niet door verzoeker is aangevochten.

3.6. Op 26 februari 2026 wordt verzoeker uitgenodigd om strafrechtelijk te worden verhoord. Deze uitnodiging wordt herhaald op 5 maart 2026.

3.7. Op 2 april 2026 wordt verzoeker uitgenodigd om zijn schriftelijk verweer in te dienen naar aanleiding van de inbeslagname en met het oog op de mogelijke bestemmingsbeslissing. In de brief wordt verduidelijkt dat deze uitnodiging de katten betreft die ter plaatse administratief in beslag werden genomen en niet de zeven katten die al werden overgebracht naar het asiel en waarvan verzoeker afstand deed.

3.8. Op 17 april 2026 beslist het afdelingshoofd Dierenwelzijn van het departement Omgeving van de Vlaamse overheid in toepassing van artikel 72, § 3, van de Vlaamse Codex Dierenwelzijn om de katten die niet konden worden gevangen, waaronder de katten met chipnummer en met chipnummer in volle eigendom te geven aan een erkend asiel, alsook dat deze katten moeten worden overgebracht naar een erkend dierenasiel tegen ten laatste 6 mei 2026. Dit is de eerste bestreden beslissing.

3.9. Op 24 april 2026 worden de katten , die door verzoeker tijdelijk waren gehuisvest in een kattenopvang, door de lokale politie overgebracht naar een erkende opvang.”

IV. Rechtspleging - Toepassing kortedebattenprocedure

4. Verzoeker diende, voorafgaand aan de huidige vordering tot schorsing, op 27 april 2026 reeds een verzoekschrift tot nietigverklaring met vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de bestreden beslissing, alsook tegen de daaraan voorafgaande beslissing tot inbeslagname van 20 februari 2026. Verzoeker voert in dat verzoekschrift zeven middelen aan.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen bij arrest nr. van 11 mei 2026.

Verzoeker heeft op 14 mei 2026 om de voortzetting van de rechtspleging verzocht.

5. Het thans voorliggende verzoekschrift, ingediend op 14 mei 2026, is andermaal gericht tegen de beslissing die als eerste bestreden beslissing het voorwerp uitmaakt van een door verzoeker op 27 april 2026 ingediend verzoekschrift, met dien verstande dat met het voorliggende verzoekschrift niet zeven maar vier middelen worden aangevoerd.

6. Verzoeker heeft, nadat de verwerende partij de nota met opmerkingen en het administratief dossier had ingediend inzake de thans behandelde vordering tot schorsing ingesteld op 14 mei 2026, op 20 juni 2026 een nieuw “tweede en dus opeenvolgend” verzoekschrift tot nietigverklaring ingediend tegen i) de hiervoor vermelde bestreden beslissing (zie *supra*, nr. 1), en ii) “de hierna vermelde beslissing van het overbrengen op 24 april 2026 naar een erkende opvang. Op 24 april 2026 worden de katten , die door verzoeker tijdelijk waren gehuisvest in een kattenopvang, door de lokale politie overgebracht naar een erkende opvang”. In hetzelfde verzoekschrift vraagt verzoeker tevens de schorsing van de tenuitvoerlegging van de twee voormelde bestreden beslissingen.

In het door hem op 20 juni 2026 ingediende verzoekschrift wijst verzoeker op de verknochtheid met de “meerdere hangende zaken” en vraagt hij om de samenvoeging van die zaken. Verzoeker voert in dat verzoekschrift vijf middelen aan.

Dit verzoekschrift van 20 juni 2026 werd nog niet ter kennis gegeven aan de verwerende partij.

7. Het auditoraatsverslag stelt voor om met toepassing van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ (hierna: algemene procedureregeling) zowel het beroep ingediend op 27 april 2026, als dat ingediend op 20 juni 2026 te verwerpen. Het auditoraatsverslag gaat daarbij ervan uit dat het de bedoeling is van verzoeker om het “eerste verzoekschrift in het tweede te laten opgaan of, anders gezegd dat de verzoekende partij impliciet maar zeker afstand doet van zijn eerste beroep tegen de eerste bestreden beslissing”.

8. De procedure die wordt voorzien in artikel 93 van de algemene procedureregeling moet met de nodige omzichtigheid worden toegepast. De inwilliging van het voorstel van het auditoraat door de alleenzetelende staatsraad ontzegt immers aan de partijen de waarborgen die de gewone rechtspleging biedt, en met name de behandeling van hun zaak door een kamer met drie magistraten en de mogelijkheid om hun standpunten schriftelijk uiteen te zetten. Op de vraag om een vernietigingsberoep met kort debat te behandelen, wordt dan ook slechts ingegaan wanneer het, op grond van een eenvoudige kennisname van het verzoekschrift en de voorgelegde gegevens, onmiddellijk duidelijk is welke oplossing aan de zaak moet worden gegeven en/of wanneer de partijen geen ernstige betwisting lijken te kunnen voeren over de oplossing die in het auditoraatsverslag wordt voorgesteld.

9. Daargelaten of te dezen op grond van een eenvoudige kennisname van het verzoekschrift en de voorgelegde gegevens onmiddellijk

duidelijk is welke oplossing aan de zaak moet worden gegeven en/of dat de partijen geen ernstige betwisting lijken te kunnen voeren over de oplossing die in het auditorsverslag wordt voorgesteld, stelt de Raad van State het volgende vast.

Verzoeker vraagt in het verzoekschrift van 20 juni 2026 – dat hij een “tweede en dus opeenvolgend” verzoekschrift tot nietigverklaring noemt – uitdrukkelijk om dat verzoekschrift samen te voegen met de “hangende zaken”. Hieruit blijkt – in tegenstelling tot wat in het auditorsverslag wordt aangenomen – geenszins de bedoeling van verzoeker om het ene beroep te laten opgaan in het andere. Verzoeker vraagt integendeel om ze samen te voegen en, gelet op hun samenhang, samen te behandelen. In repliek op het auditorsverslag bevestigt verzoeker ter terechtzitting dit standpunt expliciet en verzet hij zich tegen de toepassing van artikel 93 van de algemene procedureregeling.

Voorts stelt de Raad van State vast dat het verzoekschrift van 20 juni 2026 nog niet is betekend aan de verwerende partij, zodat zij er geen kennis van kon nemen en *a fortiori* geen standpunt kon innemen over de erin aangevoerde middelen. Niettegenstaande op het eerste gezicht de vier middelen aangevoerd in het verzoekschrift van 14 mei 2026 worden hernomen in het verzoekschrift van 20 juni 2026, moet evenzeer worden vastgesteld dat die vier middelen in het verzoekschrift van 20 juni 2026 met nieuwe, soms omstandig uiteengezette, argumenten worden onderbouwd én dat er een volledig nieuw vijfde middel wordt aangevoerd, dat overigens is gericht tegen een tweede bestreden beslissing, die niet het voorwerp vormt van het beroep ingediend op 27 april 2026 noch het beroep ingediend op 14 mei 2026. Het recht van verdediging van de verwerende partij verzet zich ertegen dat over de uitgebreide eerste vier middelen en het vijfde middel aangevoerd in het verzoekschrift van 20 juni 2026 een uitspraak zou worden gedaan, zonder dat de verwerende partij kennis krijgt van die middelen, noch de gelegenheid krijgt haar verweer ten aanzien van die middelen te formuleren.

Daarenboven worden in het verzoekschrift ingediend op 27 april 2026 in totaal zeven middelen aangevoerd, die niet één op één te vereenzelvigen

zijn met de vier, respectievelijk vijf, middelen aangevoerd in de verzoekschriften van 14 mei 2026 en 20 juni 2026. Het beroep tot nietigverklaring van 27 april 2026 en het beroep tot nietigverklaring van 20 juni 2026 zijn voorts wel gericht tegen dezelfde eerste bestreden beslissing, doch de tweede bestreden beslissing verschilt in elk van die beroepen. Het belang van een behoorlijke rechtspleging verzet zich ertegen dat enkele van de middelen nu reeds in toepassing van artikel 93 van de algemene procedureregeling ten gronde zouden worden onderzocht, terwijl over de andere middelen nog memories tussen partijen moeten worden uitgewisseld en deze middelen nog het voorwerp moeten vormen van een onderzoek ten gronde door het auditoraat.

10. Uit wat voorafgaat, volgt dat de Raad van State de conclusie van het auditoraatsverslag dat de zaak met kort debat kan worden beslecht, niet bijvalt. De zaak wordt voor de behandeling ten gronde van alle in de verschillende verzoekschriften aangevoerde middelen verwezen naar de gewone rechtspleging.

V. Nadere omschrijving van het voorwerp van het beroep

11. Gelet op wat hiervoor werd uiteengezet, beperkt de Raad van State het onderzoek thans tot de vordering tot schorsing vervat in het verzoekschrift van 14 mei 2026.

Voor de vordering tot schorsing vervat in het verzoekschrift van 20 juni 2026, zal een afzonderlijke procedurekalender worden opgesteld.

VI. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

12. Krachtens artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde

behandeling en waarmee de nietigverklaring van deze beslissing *prima facie* kan worden verantwoord.

VII. Spoedeisendheid

Uiteenzetting van de spoedeisendheid

13. In het verzoekschrift zet verzoeker uiteen – weliswaar onder de titel “ontvankelijkheid van het beroep” en vervlochten met de uiteenzetting van zijn belang – dat eens de katten aan een derde worden overgedragen, deze overdracht onomkeerbaar is, zodat een latere nietigverklaring haar nut grotendeels zou verliezen. Verzoeker licht toe dat dit nadeel niet louter moreel is, maar een concreet en definitief verlies van de eigendom en de affectieve band met de dieren inhoudt. Verzoeker wenst opnieuw in het bezit te komen van zijn dieren, maar beroept zich ook op de aantasting van zijn eigendomsrecht en op een moreel belang. Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij Beau en Bandiet niet meer in bezit heeft en dat ze op elk ogenblik ter adoptie aan een derde kunnen worden vrijgegeven.

Beoordeling

14. Naar eis van artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet de vordering tot schorsing “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van deze vordering wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 4, § 1, eerste lid, 5°, van het koninklijk besluit van 19 november 2024 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding en tot wijziging van diverse besluiten betreffende de procedure voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’. Dit houdt in dat het aan verzoeker toevallt aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een – voortdurende – tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Voorts kan luidens artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de schorsing op elk moment worden bevolen indien de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en minstens één ernstig middel wordt aangevoerd waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde behandeling en waarmee de nietigverklaring van de bestreden akte of het bestreden reglement *prima facie* kan worden verantwoord. Met deze wijzigingen aan artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State beoogt de wetgever de schorsingsprocedure te optimaliseren en maatwerk mogelijk te maken op basis van de spoedeisendheid die in de vordering tot schorsing wordt aangevoerd. (Wetsontwerp tot wijziging van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, KAMER, 2022-2023, 14 maart 2023, nr. 55-3220/1, 9). Het is evenwel niet de bedoeling met deze hervorming de strekking te wijzigen van het begrip spoedeisendheid zoals dat thans gedefinieerd is door de rechtspraak van de Raad van State. (Wetsontwerp tot wijziging van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, KAMER, 2022-2023, 14 maart 2023, nr. 55-3220/1, 11). Bijgevolg zal de spoedeisendheid worden vastgesteld wanneer de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen. Wanneer de afdeling bestuursrechtspraak een vordering tot schorsing verwerpt wegens het gebrek aan spoedeisendheid, kan een nieuwe vordering slechts worden ingediend indien die steunt op nieuwe elementen die de spoedeisendheid van deze vordering rechtvaardigen. De afdeling bestuursrechtspraak kan bovendien een termijn bepalen waarin geen enkele nieuwe vordering tot schorsing of tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan worden ingediend indien het enig nieuw ingeroepen element bestaat uit het verloop van de tijd (artikel 17, § 2, derde lid, gecoördineerde wetten op de Raad van State).

Uit wat voorafgaat, volgt dat niet zal volstaan te stellen dat de doorlooptijd van een annulatieprocedure te lang duurt of dat het resultaat van een annulatieprocedure niet kan worden afgewacht.

15. Verzoekers uiteenzetting van de spoedeisendheid vertrekt van de premisse dat, indien de katten door het asiel aan een derde zouden worden overgedragen, een latere nietigverklaring haar nut grotendeels zou verliezen. Verzoeker blijft evenwel in gebreke om nader *in concreto* toe te lichten waarom dat onherroepelijk het geval zou zijn, alsook waarom deze overdracht per definitie onomkeerbaar zou zijn. De vrees dat een nietigverklaring een herstel in natura niet meer mogelijk zou maken, lijkt derhalve hoogst voorbarig. Minstens wordt vastgesteld dat verzoeker dit geenszins concreet toelicht.

16. In de mate dat verzoeker aanvoert dat zijn eigendomsrecht “definitief” verloren gaat, volstaat de vaststelling dat de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing *ipso facto* impliceert dat ook de eigendomstoewijzing aan het asiel – die net de essentie is van de bestreden beslissing – ongedaan wordt gemaakt en wel met terugwerkende kracht. Verzoeker zet voorts niet uiteen waarom hij de eigendomsoverdracht lopende de procedure tot nietigverklaring niet kan verdragen. Dit argument kan derhalve de spoedeisendheid niet verantwoorden.

17. In de mate dat verzoeker zich beroept op een moreel of emotioneel nadeel en het verlies van de affectieve band met de dieren, begrijpt de Raad van State dat deze gevolgen van de bestreden beslissing voor verzoeker weliswaar zwaar kunnen wegen, doch in wezen louter moreel van aard zijn, zodat ze in beginsel door een vernietigingsarrest kunnen worden goedge maakt. Te dezen maakt verzoeker niet aannemelijk dat die morele nadelen hem zouden confronteren met onherroepelijke schadelijke gevolgen.

18. Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoeker niet aantoont dat er sprake is van spoedeisendheid.

VIII. Conclusie

19. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn, wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

IX. Voorlopige maatregel

Vordering tot het opleggen van een voorlopige maatregel

20. Verzoeker vraagt dat de Raad van State bij wijze van voorlopige maatregel zou bevelen dat het asiel waar verblijven een verbod wordt opgelegd om hangende de nietigverklaringsprocedure ter adoptie af te staan, minstens “hen de beslissing tot schorsing mede te delen”.

Beoordeling

21. Daar uit wat voorafgaat, blijkt dat niet is voldaan aan de voorwaarde van de spoedeisendheid en op grond daarvan de voorliggende vordering tot schorsing wordt verworpen, dient ook de vordering tot het opleggen van een voorlopige maatregel, die een *accessorium* is van de vordering tot schorsing, te worden verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State heropent het debat.

2. De zaak wordt verwezen naar de gewone rechtspleging.

3. De Raad van State verwierpt de vordering tot schorsing ingediend op 14 mei 2026 en de vordering tot het opleggen van een voorlopige maatregel.

4. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoeker niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op zeven september tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

bijgestaan door
staatsraad, waarnemend voorzitter
, griffier.

De griffier

De voorzitter